

ЛЕГЕНДА ПРО СЕЛО САКСАГАНЬ

Останні сонячні промені пронизували густі верхівки дерев. Стомлений загін шукав місця для відпочинку. Та ліс лякав подорожніх своєю замкнутістю, суворістю,

сутінки, ніби чорна хмара, огортали людей.

І враз, як за бажанням, перед ними відкрилася зелена рівнина, а вдалині змійкою звивалася річка. Козаки разом із своїми сім'ями радісно рушили до берега. Там вони розташовуються на відпочинок перед дальньою, незвіданою дорогою. Що чекає їх попереду? Чи знайдуть вони гарне місце для поселення, подалі від панів та щоб і неблизько до місць набігу татар? Та як знайти цю золоту середину?

Загін швидко розмістився на ночівлю, і стомлені люди враз послули. Залишилися на сторожі тільки вартові. Але й вони мабуть задрімали, бо не почули відразу нападу невеликого загону татар. Ті, як коршуни шматали сонних.

Та гомін розбурхав людей, і вони вхопилися за зброю. Відважно билися всі: дорослі і малі, чоловіки і жінки, молоді і старі. Мужність і хоробрість, відвага і патріотизм перемогли підступність і жорстокість, зло і жадібність.

У темряві до ранку кожен шукав своїх рідних, мертвих чи живих. А з першими променями сонця люди побачили страшну картину: поле всіяне трупами, а біля них десятки, а то й сотні ворон, що позліталися з численних гнізд, яких подорожні ввечері не побачили у лісі.

Люди, поховавши загиблих, свої і ворогів, вирішили не йти далі, а залишитися жити тут, поряд з могилами дорогих людей.

Ще декілька разів татари намагалися напасти на поселення. Та ворони, стривожені шумом нападників, оглушливими криками злітали зі своїх гнізд і

кружляли над ворогом. Від цього шарахалися коні, глохли турки й кидалися навітки з криками «саксаган», що означало «вороняче гніздо».

Так і прижилася ця назва. Поселення все розросталося і село стало називатися Саксагань.

А ще старі люди переповідають, що на місці села в далеку давнину протікала глибока широка річка. Безлюдно було в цих місцях. Тільки татарські орди топтали тут шовкові трави, повертаючись з награбованим добром додому. І якось тут загинуло військо хана Сакси від пропасниці.

Непривітно зустрічав цей край непроханих гостей.

«Сакса гине, Сакса гине!» - говорили татари і спішили покинути небезпечні місця. Зникли татари, та залишили назву села Саксагань, як застереження для своїх одноплемінців.

*Саксаганська сільська бібліотека
КЗ ЦБС Пятихатського району*